

СТАНИСЛАВ ЛЕМ ВХОД САМО ЗА АСТРОПИЛОТИ

Част 0 от „Пиркс“

Превод от руски: Магдалена Исаева, 1971

chitanka.info

За обяд сервираха шест ястия — без да се броят допълнителните. Масичките с вино безшумно се пързяха по стъклените пътечки. Високо горе над всяка маса светеше грозд от малки лампички. Супата от костенурка сервираха при лимоново-жълта светлина, рибата — при почти бяла със светлосин оттенък. Пилето беше поднесено при бледочервеникаво осветление с топли коприненосиви оттенъци. За щастие, когато поднасяха кафето, не стана тъмно — Пиркс беше готов за най-лошото. Обедът го умори. Реши, че отсега нататък ще се храни само на долната палуба, в бара. Залата определено не му харесваше. През цялото време трябваше да мисли къде да постави лактите си. А като прибавка и тези тоалети! Залата беше вдлъбната — краищата ѝ бяха по-високи, а центърът — спуснат едва ли не на половин етаж. Приличаше на гигантска златистокремава чиния, пълна с най-ярките сандвичи на света. Твърдите полупрозрачни рокли шумоляха зад гърба на Пиркс. Тук добре се забавляваха. Тихо свиреше музика. Сновяха сервитьори — живи сервитьори, и всеки приличаше на диригент от филхармония. „Трансгалактик“ гарантираше: никакви автомати — интимност — деликатност — искрена човешка топлота — целият обслужващ персонал е от живи хора. Истински виртуози в своята работа!

Пиркс пиеше кафе, пушеше цигара и се мъчеше да открие такова местенце в залата, където да спре погледа си. Спокойното ъгълче, в което да отдъхне. Поиска му се да се разходи. Дали да не отиде на палубата за разходка?

Стана, поклони се леко на своята съседка и излезе. Когато минаваше край облицованите с огледала колони, Пиркс видя собственото си отражение. Под възела на връзката се виждаше копче. И защо ли трябва да се носят още тези връзки?

Оправи яката си в коридора. Влезе в асансьора. Изкачи се на най-горната палуба за наблюдение. Асансьорът безшумно се отвори. Тук нямаше жива душа. Пиркс се зарадва. Част от вдлъбнатия таван на палубата, на която имаше поставени шезлонги, приличаше на гигантски черен прозорец, разтворен към звездите. Шезлонгите с купчината одеяла до тях бяха празни. Само в единия лежеше някой, завит презглава — чудноватият старец, който идваше на обед един час по-късно от другите, хранеше се сам в празната зала и закриваше със

салфетка лицето си винаги, когато чувствуваше върху себе си нечий поглед.

Пиркс легна. От невидимите отвори на климатичната инсталация на палубата задуха вятър; сякаш духаше направо от черните дълбини на небето. Конструкторите, от чиито услуги се ползуваше компанията „Трансгалактик“, си разбираха от работата. Шезлонгите бяха удобни — дори по-удобни от креслото на пилота, макар че то беше направено въз основа на най-точни математически изчисления. Пиркс започна да зъзне. Именно затова бяха нужни одеялата. Зави се, стори му се, че се гмурва в пух.

Някой се качваше. По стълбите, не с асансьора. Съседката му по маса. Тя легна на третия шезлонг от него. Отвори книга. Вятърът шумеше по страниците. Пиркс гледаше пред себе си. Отлично се виждаше Южният кръст. Отрязано от рамката на прозореца, светеше късче от Малкия Магеланов облак — светло петънце от черния фон.

Пиркс помръдна и дебелията, сгъната на четири хартия изшумоля във вътрешния му горен джоб. Животът му беше уреден — мястото на втори навигатор вече го очакваше, знаеше точния маршрут: от Северната Земя със самолет до Евразия и по-нататък в Индия. Билетите му представляваха цяла книжка — всяка бланка с различен цвят, двойна, с талони, които се откъсват, обградени със златна ивица по края — всичко, което компанията „Трансгалактик“ даваше на пътниците на ръка, имаше по нещо златно или сребърно.

На Марс съвсем иначе си представяше това пътешествие. Въпреки че беше прелетял вече почти три милиарда, никога не беше попадал на нещо, което да напомня на „Титан“. Товарните кораби изглеждат другояче. Сто и осемдесет хиляди тона маса в покой, четири реактора, скорост на движението 65 км в секунда, хиляда и двеста пътници само в едноместните и двуместните луксозни каюти с баня, гарантирана постоянна гравитация с изключение на старта и кацането, комфорт, сигурна безаварийност, четиридесет и двама души екипаж и двеста и шестдесет човека обслужващ персонал. Керамит, стомана, злато, паладий, хром, никел, иридий, пластмаса, карарски мрамор, дъб, червено дърво, сребро, кристал. Два басейна. Четири кинозали. Осемнадесет станции за пряка връзка със Земята, и то само за пътниците. Концертна зала. Шест главни палуби, четири за наблюдения, автоматични асансьори, възможност да се поръчват

билети за всички ракети в пределите на Слънчевата система за една година напред. Барове, зали за игри. Универсален магазин. Уличка на занаятчиите — точно копие на някаква земна уличка в стара част на град, с винарска изба, кръчмички, газени фенери. Луна и котки, които се разхождат. Оранжерия. И дявол знае още какво. Трябва да летиш един месец, за да обходиш всичко това поне веднъж.

Съседката му продължаваше да чете. Пиркс си помисли, че ако държи в ръка запалена цигара, лесно би намерил какво да ѝ каже. Бръкна в джоба си.

Табакерата му — никога не е имал табакера, но тази получи подарък от Горак за спомен и винаги я носеше в знак на приятелството им. Сега табакерата стана като че ли мъничко по-тежка. Съвсем мъничко. Беше сигурен в това. Дали не се е увеличило ускорението?

Пиркс се вслуша. Ето какво било.

Двигателите работеха с голяма мощност. Обикновеният пътник съвсем не би могъл да чуе това: машинното отделение на „Титан“ беше отделено от пътническата част на корпуса с четири изолационни прегради.

Пиркс си избра една бледа звездичка в самия ъгъл на прозореца и не свалише очи от нея. Ако те просто увеличаваха скоростта — звездичката не ще мръдне от мястото си. Но ако трепне...

Звездичката трепна. Бавно — много бавно — отплува встрани.

„Завой около голямата ос“ — помисли си той.

„Титан“ летеше в „космически коридор“ и по пътя му нямаше нищо — нито прах, нито метеорити; нищо освен пустош. Пред тях на разстояние хиляда и деветстотин километра летеше лоцманът на „Титан“, чиято задача беше да осигурява свободен път за гиганта. Защо? За всеки случай, макар че пътят и без това беше свободен. Ракетите точно се придържаха към разписанието за движение. На „Трансгалактик“ беше гарантиран полет без пречки, по указания отрязък от хиперболата въз основа на съглашението, сключено между Обединението на аеронавигационните компании. Никой не можеше да заеме трасето на „Титан“. Сега метеоритните сводки постъпваха през шест часа. Откакто хиляди автоматични сонди започнаха да патрулират в секторите зад орбитата на Уран, практически всякаква опасност отвън престана да заплашва ракетите. Поясът — орбита на милиарди метеорити между Земята и Марс — имаше собствена

патрулна служба, при това трасетата на ракетите минаваха извън плоскостите на еклиптиката, в която се въртеше около Слънцето гърмящият метеоритен пояс. Прогресът — дори от времето, когато Пиркс летеше на патрулна ракета — беше много голям.

С една дума, не беше необходимо „Титан“ да маневрира — не съществуваха препятствия. И все пак корабът завиваше. Нямаше смисъл да гледа звездното небе — Пиркс с цялото си тяло чувствуваше това. Като знаеше скоростта на кораба, неговата маса и бързината, с която се преместваха звездите, Пиркс можеше, ако иска, да изчисли кривата на траекторията.

„Случило се е нещо — помисли си Пиркс. — Но какво?“

На пътниците нищо не съобщаваха. Защо? Пиркс почти не беше запознат с реда на луксозните пътнически кораби. Но затова пък знаеше какво можеше да се случи в машинното отделение, в командната кабина... В случай на авария корабът би запазил предишната си скорост или би я намалил. А „Титан“...

Това продължаваше вече четири минути. Следователно ракетата е завила почти на 45 градуса. Любопитно.

Звездите спряха.

Корабът летеше напред. Тежестта на табакерата, която Пиркс все още държеше в ръцете си, нарастваше.

Движеха се право напред и увеличаваха скоростта. Веднага всичко му стана ясно. Около секунда Пиркс застина неподвижно, след това се изправи. Сега тежеше повече. Сивооката пътничка го погледна.

— Случило ли се е нещо?

— Нищо особено.

— Но нещо се измени. Не чувствувате ли?

— Дребна работа. Малко увеличаваме скоростта — каза той.

Тръгна напред. Ускори крачките си. По стените на палубата пъстрееха разноцветни фрески. През вратата с надпис: „Край на палубата — няма вход“ влезе в дълъг, празен коридор, който при светлината на лампите проблясваше като метален. Мяркаха се врати с надписи по тях. Продължи по-нататък. Ориентираше се по слух. Изкачи се по стълбите половин етаж и спря пред друга врата. Стоманена. „Вход само за астропилоти“ беше написано на табелката. Охо! Какви красиви названия е измислила „Трансгалактик“.

Вратата беше без дръжка. Отваряше се със специален ключ, какъвто той нямаше. Постави пръст върху носа си. Поразмисли секунда. И изчука по Морза:

— Тап — тап — та-та-тап — тап — тап.

Почака около минута. Вратата се отвори. Показа се намръщено зачервено лице.

— Какво обичате?

— Аз съм пилот от патрулната служба — каза Пиркс.

Вратата се отвори по-широко.

Влезе. Тук се помещаваше резервният пулт за управление — по протежение на едната стена се намираше дублиращата система за управление на ракетните двигатели. Насреща — екрани за оптичния контрол. Край апаратите имаше няколко кресла, всички бяха празни. Автомат контролираше блещукането на лампичките по пулта. Върху тясна масичка до стената имаше полупразни чаши, закрепени в стоманени пръстени. Във въздуха се долавяше ароматът на прясно сварено кафе и своеобразната миризма на нагрятата пластмаса с едва доловим мирис на озон.

Втората врата беше полуотворена. От нея се чуваше слабият писък на умформера.

— SOS ли? — попита Пиркс човека, който му отвори. Беше доста пълен мъж, с леко подута буза, сякаш го болеше зъб. На косата си имаше следа от металната дъга на слушалките. Беше облечен в сивата униформа на „Трансгалактик“ с полузатворен цип. Блузата му беше излязла от панталоните.

— Да.

Мъжът като че ли се колебаеше.

— От Патрулната служба ли сте? — попита той.

— От Базата съм. Две години летях по трансурановите орбити. Навигатор съм. Казвам се Пиркс.

Мъжът му подаде ръка.

— Миндел. Ядрен физик.

Без да кажат нито дума повече, те минаха в другото помещение. Това беше радиокабина за пряка връзка. Много просторна. Около десетина души бяха наобиколили главния предавател. Двама радиотелеграфисти със слушалки на ушите непрекъснато пишеха, апаратите тракаха, нещо писукаше под пода. По всички стени горяха

контролни лампи. Приличаше на междуградска телефонна станция. Телеграфистите почти лежаха върху своите високи масички. Бяха само по риза и панталони. Лицата им лъщяха от пот, единият беше бледен, другият — по-възрастният, с белег на главата, изглеждаше така, като че ли нищо не се бе случило. Дъгата на слушалките разделяше косата му и белегът се виждаше много добре. Двама души седяха малко по-назад. Пиркс се вгледа в единия и позна капитана.

Познаваха се слабо. Командирът на „Титан“ беше нисък, посивял, с малко, безизразно лице. Преметнал крак върху крак, той като че ли разглеждаше бомбето на обувката си.

Пиркс безшумно се приближи към хората, които стояха около телеграфистите. Наведе се и започна да чете през рамото на човека с белега „... карам с пълен напред, ще се приближа в осем нула дванадесет край“.

Телеграфистът придърпа с лявата си ръка празна бланка и продължи да записва.

„Главната Лунна база до «Албатрос-4» точка Имате ли повреди точка Отговорете по Морза Радифонът не стига до нас точка Колко часа можете да издържите на аварийна тяга точка Приемам.“

„Порив“ до Главната Лунна база точка Карам с пълен ход към „Албатрос“ сектор 64 точка Реакторът ми се е прегрял точка Въпреки това продължавам напред точка Намирам се на шест нанопарсека от мястото на сигналите SOS Край.“

Изведнъж вторият радиотелеграфист, бледният, издаде някакъв нечленоразделен звук — всички се наведоха над него. Човекът, който пусна Пиркс, подаде на командира изписаните бланки. Вторият телеграфист продължи да пише:

„Албатрос-4“ до всички точка Лежа на дрейф в елипса Т-341 сектор 65 точка Обшивката на корпуса продължава да се пука точка Преграждащите стени на кърмата не издържат точка Аварийната тяга на реактора е 0,3 G точка Губим контрол над реактора точка Главната преградна стена е повредена на много места точка Повредата на третата палуба се увеличава под действието на аварийната тяга точка Топлоносителят продължава да изтича точка Опитвам се да циментирам точка Премествам екипажа в носовия отсек точка Край.“

Ръцете на пребледнелия телеграфист трепереха, когато записваше. Един от стоящите го хвана за яката на ризата, вдигна го,

избута го през вратата, излезе заедно с него, върна се след минута и седна на мястото му.

— Има брат там — поясни той, без да се обръща към някого.

Пиркс се наведе над старшия телеграфист, който изведнъж почна да записва.

„Главната Лунна база до «Албатрос-4» точка Към вас се приближават «Порив» от сектор 64 «Титан» от сектор 67, «Балистичен осем» от сектор 44 «Коболд седем нула две» от сектор 94 точка Съобщете аварийния дрейф за даденото време точка“

Човекът, който смени младия телеграфист, каза високо: „От Албатрос!“ и всички се наведоха над него. Пишеше: „Албатрос-4“ до всички точка Аварийният дрейф — неустановен точка Шпангоутите на корпуса се разтапят точка Губя въздух точка Екипажът е в скафандри точка Машинното отделение е злято от топлоносителя точка Преградните стени са пробити точка Температурата в командната кабина е 63 точка Първата пробойна в кабината е циментирана точка Кабината с главния предавател е наводнена точка Ще държа връзка само по радиофона точка Чакаме ви точка Край.“

Пиркс поиска да запуши — почти всички пушеха и се виждаше как синкавият дим като лента се издига нагоре, всмукван от вентилационните отвори. Търсеше цигарите си по всички джобове и не можеше да ги намери. Някой — не видя точно кой — му пъкна в ръката разпечатан пакет. Запуши. Командирът каза:

— Колега Миндел — захапа за минутка долната си устна, — пълен напред!

Миндел явно беше озадачен, но нищо не каза.

— Да им съобщим ли? — попита човекът, който седеше редом с командира.

— Да. Аз сам.

Придърпа към себе си микрофона и започна да говори:

— „Титан“ до „Албатрос-4“. Вървим към вас с пълен ход. Намираме се на границата с вашия сектор. Ще пристигнем след час. Опитайте се да излезете през аварийния люк. След час ще бъдем при вас. Караме с пълен ход. Дръжте се! Дръжте се! Край.

Отблъсна микрофона и стана. Миндел говореше по вътрешния телефон на противоположната стена:

— Момчета, след пет минути пълен ход. Да, да — отговаряше на този, който се намираще на другия край на жицата.

Командирът излезе. От другата стая се чу гласът му.

— Внимание! Внимание! Пътници! Внимание! Внимание! Пътници! Предаваме важно съобщение. След четири минути нашият кораб ще увеличи скоростта. Получихме сигнали SOS и бързае...

Някой затвори вратата. Миндел докосна рамото на Пиркс.

— Дръж се за нещо. Претоварването ще бъде повече от две.

Пиркс кимна с глава, 2 G за него не значеше абсолютно нищо, но разбираше, че сега не е време да се хвали със своята издръжливост. Послушно се хвана за облегалката на креслото, в което седеше възрастният телеграфист, зачете през рамото му.

„Албатрос-4“ до „Титан“ точка Един час не мога да издържа на палубата точка Аварийният люк е затиснат от пукащите се шпангоути точка Температурата в командната кабина е 81 точка Парата навлиза в кабината точка Ще се опитам да разрежа носовата броня и да изляза точка Край."

Миндел издърпа от ръцете му изписаната бланка и изтича в другата стая. Когато отвори вратата, подът леко трепна и всички почувствуваха, че телата им изведнъж стават много тежки.

Влезе командирът, движеше се с видимо усилие. Седна в креслото си. Някой му подаде висящия микрофон. В ръцете си държеше смачкан лист — последната радиограма от „Албатрос“. Командирът изглади листчето и дълго го гледа.

— „Титан“ до „Албатрос-4“ — произнесе накрая. — След петдесет минути ще бъдем при вас. Ще се приближим по курс осемдесет и четири, петнадесет. Напускайте кораба! Ще ви намерим. Сигурно ще ви намерим. Дръжте се! Край.

Човекът с разкопчаната куртка, който смени младия телеграфист, изведнъж скочи и погледна командира. Командирът се приближи към него. Телеграфистът свали от главата си слушалките, даде ги на командира, а сам се зае да регулира силно пращящия високоговорител. Изведнъж всички се вцепениха.

В кабината стояха хора, летели с години, но такова нещо още никой не беше чувал. Този, чийто глас се разнасяше от високоговорителя, крещеше така, като че ли бе обграден от пламъци.

— „Албатрос“ до всички — топлоносителят — командната кабина — температурата — невъзможно — екипажът докрай — прощавайте — инсталацията...

Гласът секна.

Високоговорителят запраща. Трудно беше да се стои прав, обаче всички бяха прави, сгърбили се, опирайки се в металните стени.

— „Балистичен осем“ до Главната Лунна база — чу се нечий силен глас. — Отивам към „Албатрос-4“. Отворете ми път през сектор 67. Движа се с пълен ход при обхода, не мога да маневрирам. Приемам.

Мълчанието продължи няколко секунди.

— Главната Лунна база до всички в секторите 66, 67, 68, 46, 47, 48, 96. Обявявам секторите закрити. Всички кораби, които не отиват на помощ на „Албатрос-4“, трябва незабавно да спрат, реакторите им да заработят на празен ход, да запалят позиционните светлини. Внимание, „Порив!“ Внимание, „Титан“! Внимание, „Балистичен осем“! Внимание „Коболд седем нула две“! Към вас се обръща Главната Лунна база. Отварям ви свободен път към „Албатрос-4“. Всяко движение в секторите, които водят към радиуса на пункта SOS, се преустановява. Успех! Успех! Край.

Обади се „Порив“ по Морзовата азбука. Пиркс се вслуша в писукането на сигналите.

„Порив“ до всички отиващи на помощ на „Албатрос“ точка Влязох в сектора на „Албатрос“ след 18 минути ще бъде около него точка Моят реактор е прегрял охлаждането е повредено точка След спасителните работи ще имам нужда от медицинска помощ точка Започвам да намалявам скоростта с пълен ход назад точка Край."

— Луд — проговори някой и всички, които до този момент стояха като статуи, затърсиха с очи човека, който каза това. Зачу се кратко, гневно мърморене.

— „Порив“ ще пристигне пръв — обади се Миндел и погледна към командира.

— Той самият ще се нуждае от помощ. След четиридесет минути...

Замлъкна. Високоговорителят все още хъркаше, изведнъж през прашенето се чу:

— „Порив“ до всички идващи на помощ на „Албатрос-4“. Намирам се в оптичския радиус на „Албатрос“. „Албатрос“ дрейфува

приблизително по елипса Т-348. Кърмата му е нажежена до вишнево. „Албатрос“ не отговаря на повикванията. Спирам и пристъпвам към спасителните операции. Край.

В другата стая забръмчаха зумерите. Миндел и още един мъж излязоха. От напрежение всички мускули на Пиркс се бяха вдървили. Миндел се върна.

— Какво става там? — попита командирът.

— Пътниците питат кога ще могат да танцуват — отговори Миндел.

Пиркс дори не чу тези думи. Гледаше към високоговорителя.

— Скоро — спокойно каза командирът. — Включете ми оптичната връзка. Приближаваме. След няколко минути трябва да ги видим. Колега Миндел, дайте второ предупреждение — ще забавяме на форсаж.

— Тъй вярно — отговори Миндел и излезе.

Високоговорителят забуча, чу се глас:

— Главната Лунна база до „Титан“, „Коболд седем нула две“! Внимание! Внимание! Внимание! „Балистичен осем“ е забелязал в центъра на сектор 65 обект, излъчващ светлина минус 4. „Порив“ и „Албатрос“ не отговарят на повикванията. Може би се е взривил реакторът на „Албатрос“. За да се осигури безопасността на пътниците, „Титан“ трябва да спре и незабавно да се оттегли. „Балистичен осем“ и „Коболд седем нула две“ да действуват по-нататък по собствено усмотрение. Повтарям „Титан“ трябва...

Всички гледаха командира.

— Колега Миндел — каза той, — можем ли да спрем в нанопарсека?

Миндел погледна циферблата на часовника си.

— Не. Влизам в оптичната зона. Претоварването ще се увеличи до 6 G.

— Тогава ще променим курса.

— Все едно, ще бъде най-малко три — каза Миндел.

— Няма какво да се прави.

Командирът стана, приближи се до микрофона и заговори:

— „Титан“ до Главната Лунна база. Не мога да спра, скоростта ми е твърде голяма. Изменям курса с обходна маневра при половин

мощност на двигателите и влизам в курс двеста и две от сектор 65 в сектор 66. Моля да ми отворите път. Приемам.

— Приемете потвърждението — обърна се той към мъжа, който преди седеше редом с него.

Миндел крещеше нещо по вътрешния телефон. Непрестанно бучаха зумерите. По таблата мигаха светлинки. Изведнъж като че ли стана по-тъмно — кръвта се бе отдръпнала от очите. Пиркс широко разкрачи крака. Намаляваха скоростта при завиването. „Титан“ едва забележимо потрепери, чуваше се протяжният вой на двигателите.

— Седнете! — извика командирът. — Не са ми нужни герои! Сега е три.

Всички седнаха, или по-точно, се повалиха на покрития с пенопласт под.

— Ах! Всичко ще се изпочупи — измърмори човекът, който седеше до Пиркс. Командирът го чу.

— Застрахователното дружество ще плати — отговори от своето кресло.

Като че ли беше повече от 3 G. Пиркс не можеше да вдигне ръка към лицето си. Навярно всички пътници лежах в каютите си, но какво ли ставаше в кухнята, в ресторантите. Представи си оранжерията. Такова нещо не може да издържи нито едно дърво. А долу? Цели вагони счупен порцелан. Интересно зрелище!

Високоговорителят се обади:

— „Балистичен осем“ до всички. Намирам се в оптичната зона на „Албатрос“. Той е в облак. Кърмата се е нажежила. Прекратявам спирането и изпращам в пространството отряди да търсят екипажа на „Албатрос“. „Порив“ не отговаря на повикването. Край.

Ускорението намаля. Някой се показва на вратата, извика нещо. Вече можеше да се става. Всички се отправиха към вратата. Пиркс влезе последен в главната командна кабина. Екран с размери осем на шестнадесет метра заемаше цялата предна стена — вдлъбнат, огромен, като че ли в кинозала за гиганти. Всички светлини в кабината бяха загасени. Върху черния, обсипан със звезди фон малко по-ниско от главната ос на „Титан“ в левия квадрат тлееше тънка чертичка с нажежено вишнево ъгълче накрая, като огънче на цигара. Тя беше ядрото на бледен, леко сплеснат мехур, от който във всички страни се проточваха островърхи израстъци. През този кълбовиден облак все по-

ясно прозираше блясъкът на най-ярките звезди. Изведнъж всички се наведоха напред, като че ли искаха да влязат в екрана. Съвсем ниско в долния десен ъгъл сред звездите блесна бяла точица, тя започна бързо да мига: това беше „Порив“.

„В реактора на «Албатрос» е започнала неуправляема верижна реакция точка Имам загуба на хора точка Обгорени точка Моля за медицинска помощ точка Предавателят е повреден от взрива точка Реакторът е пробит точка Готов съм да катапултирам реактора запетая ако не успея да спра изтичането точка.“ — разшифрова Пиркс мигащите сигнали.

„Албатрос“ вече не се виждаше. Сред звездите висеше тежко кехлибарено облаче дим, увенчано с пухкава грива. То се снишаваше към долния ляв ъгъл на екрана. „Титан“ се движеше над него, но новият курс излизаше от сектора на катастрофата.

В затъмненото помещение нахлуваше ивица светлина от вратата на радиокабината. Чу се гласът на „Балистичен осем“:

— „Балистичен осем“ до Главната Лунна база. Спрях в централната част на сектор 65. Порив е в нанопарсека под мене, оптически сигнализира за загуба на хора и изтичане на реактора, готов е да катапултира реактора, моли за медицинска помощ, която ще му окажа. Намирането на екипажа на „Албатрос“ е затруднено поради заразяването на вакуума от радиоактивен облак с температура на повърхността над 1200 градуса. Намирам се в оптичната зона на „Титан“, който се движи край мен с пълен ход и излиза от сектор 66. Очаквам пристигането на „Коболд седем нула две“ за провеждането на съвместни спасителни действия. Край.

— Всички по местата си! — раздаде се команда. Едновременно блеснаха сигналните светлини в командната кабина. Хората се раздвижиха, пръснаха се край стените в три посоки. Миндел даваше заповеди, прав до разпределителния пулт, едновременно бръмчаха няколко зумера. Най-после залата опустя и освен командира, Миндел и Пиркс остана само младият телеграфист, който стоеше в ъгъла пред екрана и гледаше постепенно разсейващото се и избледняващо облаче дим.

— А, вие ли сте? — каза командирът на „Титан“, като че ли едва сега видя Пиркс. Подаде му ръка. — „Коболд“ обажда ли се? — попита той човека, който се появи на вратата на радиокабината.

— Да, командире, оттегля се назад.

— Добре.

Постояха още минута, загледани в екрана. Последното късче от мръсно-сивия облак изчезна. Екранът отново се запълни с чистата, искряща от звездите тъмнина.

— Успял ли е някой да се спаси? — попита Пиркс, като че ли командирът на „Титан“ можеше да знае повече от него. Но той беше командир, а командирът е длъжен да знае всичко.

— Вероятно е заяла клапата им за регулиране — отговори командирът. Беше една глава по-нисък от Пиркс. Косата му беше като от калай — дали бе побеляла, или винаги е била такава?

— Миндел — подхвърли командирът на минаващия инженер, — бъдете любезен, дайте отбой. Нека танцуват. Знаехте ли „Албатрос“? — попита, обръщайки се към Пиркс.

— Не.

— На Западната компания е. Двадесет и три хиляди тона. Какво има?

Радиотелеграфистът се приближи и му подаде изписана бланка. Пиркс прочете първата дума: „Балистичен...“ — и отстъпи назад. Вече пречеше на хората, които всяка минута минаваха през командната кабина, и затова застана в ъгъла до самата стена. Дотича Миндел.

— Как е „Порив“? — попита го Пиркс.

Миндел изтри с кърпа изпотеното си чело. На Пиркс му се стори, че се познават цяла вечност.

— Не е много пострадал — засумтя Миндел. — От сътресението на взрива е излязла от строя системата му за охлаждане на реактора — той боклук винаги пръв отказва. Има обгорени от първа и втора степен. Лекарите са вече там.

— От „Балистичен осем“ ли?

— Да.

— Командире! Обажда се Главната Лунна база — някой извика от радиокабината и командирът излезе.

Пиркс стоеше срещу Миндел, който машинално докосна подутата си буза и скри кърпата в джоба си.

Пиркс искаше да го разпита подробно, но Миндел нищо не каза, само му кимна и влезе в радиокабината. От високоговорителя се чуваха много гласове, корабите от петте сектора питаха за „Албатрос“,

за „Порив“. Главната Лунна база заповяда най-после всички да млъкнат и се опита да възстанови графика за движението на ракетите, който беше нарушен в района на сектор 65. Командирът седеше до телеграфиста и нещо пишеше. Изведнъж телеграфистът свали слушалките си и ги остави настрана, като че ли повече не му бяха нужни. Поне така се стори на Пиркс. Приблужи се към него. Искаше да го попита какво е станало с хората на „Албатрос“, успели ли са да се измъкнат. Телеграфистът почувствува присъствието му вдигна глава и го погледна. Пиркс нищо не попита. Излезе от залата, като отвори вратата с надпис: „Вход само за астропилоти“.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 8 от 1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.